

OPVOEDEN IN EEN GROOT GEZIN

Over moederliefde, unieke kinderen en de persoonlijke liefde van God

Een groot gezin hebben is geweldig, maar soms ook ingewikkeld. Er is altijd lawaai, er zijn altijd meningen, er is altijd wel iemand die honger heeft. En eerlijk: de tijd dat ik één op één iets kan doen met een kind, is zeldzaam.

Afgelopen weekend mocht ik met mijn dochter van elf naar Amsterdam. Drie dagen helemaal aangepast aan wie zij is en wat zij leuk vindt. Geen compromissen, geen "maar je broer wil liever dit", geen "we moeten toch iets vinden dat iedereen leuk vindt". Gewoon zij en ik. Wat hebben we genoten. Van heerlijk eten (heel belangrijk voor haar), samen verdwalen in kleine straatjes en bijzondere winkeltjes, gekke foto's maken in een ballenbad – tot grote gesprekken over oorlog en toekomst en wat vriendschap eigenlijk is.

Meerdere keren vroeg ze: "Mama, vond je dit weekend leuker dan toen met mijn zussen?" En ik kon er geen antwoord op geven. Niet omdat ik haar vraag niet serieus nam, maar omdat het niet te vergelijken is. Elke keer dat ik één van mijn kinderen alleen mag meemaken, voel ik me bevoorrecht. Ik zie kanten die in de drukte van het gezin soms verborgen blijven. Ik zie hun unieke eigenheid. En ik geniet. Intens.

Terwijl ik zo met haar hand in de mijne door de stad liep, dacht ik: zo moet God ook naar ons kijken. Hij is onze Vader, maar niet alleen in de massa. Hij kent ons persoonlijk. Niet als 'één

van de velen', maar als uniek, kostbaar kind. Bij Hem gaat het niet om vergelijken of afwegen wie leuker, liever of makkelijker is. Hij geniet van ons zoals we zijn. In ons eigen karakter en met onze eigenaardigheden.

En misschien is dat wel de mooiste ontdekking van dit weekend: de liefde die ik voel als moeder voor mijn dochter, één op één, is maar een glimp van de liefde die God voor mij – en voor ieder van ons – voelt. Zijn liefde raakt dieper, reikt verder en houdt stand. Zelfs op dagen dat wij onszelf niet zo bijzonder vinden.

*"In de stilte van
één-op-één ontdek
je wat in de drukte
verborgen blijft."*

Dus ja, een groot gezin kan druk en chaotisch zijn, en mijn momenten één-op-één zijn schaars. Maar juist daardoor proef ik in die zeldzame uren iets kostbaars: een herinnering die blijft, een blik in de ziel van mijn kind. En een spiegel van hoe God ons ziet. Misschien heb ik in Amsterdam niet alleen mijn dochter beter leren kennen, maar ook een beetje beter begrepen hoe geliefd ik zelf ben.

Reninca D'Joos

Online lezen of delen

A group of people are lying down, their heads resting on the ground. They are holding their hands up to form a heart shape against a dark sky filled with many small, bright stars. The scene is peaceful and evocative.

"God ziet ons niet als één van velen, maar als één in het bijzonder."